Jesus sadab omma Sannaſ woits
Igga maasse mis on Ilma peäl;
Pörg! so leek sai lämmalatud,
Surm! kus nüüd so uhke sõa heäl.

Sest, ka rõõwli augud lähwad templiks,
Pörgo wõrgud lahti punnutud,
Haua mättas jäänd meil' lille paigaks,
Ö jo koiduks ärralahkunud.

Mingo päike nüüd kui rie wannaks,
Jägo aiast siis ei ühtegi, *)
Issa! Sinno arm ei ka=u otsa —
Jääb meil' senni põlwest põlweni.

*) Ebrea raam. I, 10. II.

Sest Sa olled suur, Sa armo Jummal!
Meie hinged Sa ei ka=uta;
Lasſ' meid ikka agga tõt siin nouda,
Sedda noudes, Sinno pole woitelda.

Monned sannad weel.

Ühhel emmal olli mitto poega ja tüttart, kes keik sepärraſt tedda austaſid, et temma neid ni armſaste kaswatand. Agga issekeskis nemmad ei leppind, et nad kül jo naese=mehhed ja mehhe=naesed ollid. Sest ükski ei olnud ni moistlikk, et ta teise nõdrusſed olleks kannatand, ehk neid wihhata ärraparrandanud. Siiski nad emmat austaſid ja temma jure wahhest kokk